

Nedvědoviny

Milí čtenáři, začal rok 2026, ale my se v tomto čísle Nedvědovin ještě trochu vrátíme i k přelomu roku... Podíváme se třeba, jak se vítá nový rok v různých zemích, architekt David Vávra nám povyprávěl, jak navrhoval Nedvědovo náměstí, a určitě se těšte na povídání se světoznámým rybářem Jakubem Vágnerem exkluzivně pro Nedvědoviny! A samozřejmě nebude chybět i naše želva Róza a řtipy a mnoho dalšího.

UVNITŘ NAJDETE
TAKÉ ROZHOVOR
S RYBÁŘEM JAKUBEM
VÁGNEREM!

ROZHOVOR S DAVIDEM VÁVROU

„SOCHY MLADÍKA SE SAMOPEM SE NEMÁME BÁT, PŘIPOMÍNÁ NÁM BOJ ZA SVOBODU“, ŘÍKÁ DAVID VÁVRA.

Nedvědovo náměstí má od září úplně novou podobu: lavičky, hřiště a hlavně hezké prostředí před velkou budovou školy, kde teď my žáci, ale i dospěláci z Podolí moc rádi trávíme čas. A kdo to vymyslel? Asi ho všichni znáte z televize, je to známý architekt a herec David Vávra. „Vzniká zde nový prostor pro setkání,“ říká v rozhovoru pro Nedvědoviny.

Jak vás napadlo, že místo starého křoví před školou budou lepší schody a volný prostor?

Byl to i původní záměr, že do školy se má chodit čelně. Škola je symetrická, dá se říct konzervativní. A má podobě vysoký řád jako má vodárna naproti, a proto tohle poněkud monumentální řešení je zde na místě. Navíc zde vzniká nový prostor pro setkání, kde se lidi budou střetávat a současně je to i místo, ze kterého můžou třeba odjíždět školní zájezdy.

Na projektu parku spolupracovali i žáci a učitelé. Zajímalo by mě, jak taková spolupráce vypadá a proč je to důležité?

Protože architekt nedělá nějakou subjektivní sochu nebo obraz. Ale dělá práci, kterou budou potom užívat jiní, a proto je dobré, když má nějakou zpětnou vazbu již během projektování, aby mu lidé řekli, že jde třeba dobrým směrem a jakým způsobem ten prostor budou využívat.

Moc se mi líbí kohouty na vodu, hodně to používáme. Jak vás to napadlo?

Původní záměr byl osadit zde historická pítka a pumpky, aby se toto místo stávalo i součástí paměti vodárny, která je naproti a kde je muzeum. Ale bohužel vodárna, která měla dodat tyto jednotlivé prvky, je ve svých skladech nemá. A tak místo toho byly osazeny jenom některé kohouty, které mají sloužit k občerstvení.

Chtěl bych se zeptat na sochu padlých hrdinů před velkou budovou školy. Děti trochu děsí ten pán s kulometem.

Myslím, že to je spíš samopal. Člověka možná může děsit i jako ho děsí válka, protože to je paměť na to, že místní lidé tady povstali a chtěli svrhnout fašismus, chtěli svrhnout diktaturu. A řada jich padla a mezi nimi i tento mladý chlapec. Jeho matka potom dala peníze na vybudování pomníku. Sochař ho dělal podle fotografie toho mladého člověka, který zde zahynul kvůli naší svobodě. Čili ta socha by nás neměla děsit. Měla by nás děsit existence války a násilí. Ale tomuto člověku, který se nedožil těch krásných dnů, kterých jsem se dožil třeba já, tak jemu bychom měli být vděční.

Překvapilo vás, když před rokem našel bagr kostry před školou?

Nakonec se ukázalo, že to byli právě padlí z konce druhé světové války. Překvapilo to spíše stavaře a historiky, ale já už jsem na tyto nálezy zvyklý, protože vždycky každá rekonstrukce je trošku detektivka a když se kopne do země, objeví se nějaká minulost.

Máte vy osobně nějaký osobní vztah k Nedvěďáku?

Ano. Narodil jsem se v Braníku před 68 lety a babička bydlela tady v Podolí

Na Zlatnici. Takže přes to místo chodím už asi 65 let, do té doby mě spíš rodiče vozili v kočárku. Jako autor jsem ho začal vnímat asi před šesti lety, kdy jsem začal docházet k prvním návrhům a záměru, co s tím náměstím dělat.

Co by se v Podolí dalo podle vás ještě zlepšit?

Zlepšovat se zdá stále všechno, protože naše společnost se naštěstí vyvíjí. Konkrétně to vždycky musí být vyvoláno nějakým přáním obyvatel, kteří tu bydlí, a financí, které na to má třeba radnice. Takže já bych nic nedoporučoval.

Místo samoobsluhy na rohu Podolské a Sinkulovy ulice se prý bude stavět nový dům. Je podle vašeho návrhu?

Není to tak úplně pravda. Já jsem kdysi dal ideu, že by tam mohl stát dům, který reaguje na nároží. Ten dům vlastně do sebe tahá energii té malé křižovatky a že by dole měla být nějaká vybavenost. Čili to byla spíš jako ideová věc, že by ten dům měl mít nějaký takový tvar.

V jednom podcastu jste vyprávěl, že už ve svých čtyřech letech jste věděl, že se chcete stát architektem. Je to pravda?

Ano, ve čtyřech letech, když jsem tatínka viděl pracovat za stolem, tak jsem si řekl, že bych chtěl být architektem a pak tedy celý život jsem se snažil tomuto závazku dostát.

Skvělý rozhovor s Davidem Vávrou připravil od A do Z František Stadler ze 4.A.

„Můžeš chytit obrovskou rybu bez příběhu. Můžeš chytit malou rybu s velkým příběhem – a ten příběh je v životě to nejpodstatnější“.

Říká Jakub Vágner, který si našel čas dát našim rybářům z redakce Nedvědin rozhovor chvíli před svým odjezdem do Ugandy.
Rozhovor pro vás připravili: Jáchym Krajbich, Michal Šindelář, Štěpán Hepp.

Máte něco společného s Podolím a máte zde nějaké oblíbené podniky?

V Podolí jsme měli donedávna kancelář a já sám jsem tam na Praze 4 dlouhou dobu bydlel, konkrétně na Kavčích horách. Pochází odtud i moje babička a dědeček. Naše rodina tam vlastnila jednu z prvních vilek v době, kdy tam ještě nestála ani Česká televize a byla tam divoká příroda.

Slyšeli jsme, že váš dědeček chodil do naší školy a měl zajímavé jméno. Říkal vám o škole něco zajímavého?

Jmenoval se křestním jménem Klimenda a skutečně chodil do školy na Nedvědově náměstí. Bohužel zemřel příliš brzy, než abychom si o škole stihli popovídat, ale říká se, že mi lásku k rybaření „nakukal“ pod peřinku už v kočárku.

Dostal jste někdy ve škole nějakou zajímavou poznámku?

Byl jsem velký uličník a průšvihář, takže poznámek jsem měl celou řadu. Dokonce jsem za ředitelskou důtku dostal od táty za odměnu horské kolo. Nikomu jsem ale neublížoval, spíš jsem se ostatních zastával a pomáhal jim, i když to nebylo vždy podle pravidel.

Je pravda, že jste v Austrálii žil měsíc jako bezdomovec?

Ano, je to pravda, a nebylo to měsíc, ale osm měsíců. Žil jsem jako regulérní bezdomovec, spal jsem v parku a jedl jsem zbytky z popelnic.

Bylo pro vás těžké jít za svým snem?

Záleží na tom, jak moc svůj sen milujete, protože konkurence je dnes obrovská a v každém oboru jsou miliony talentovaných lidí. Síla myšlenky a štěstí jsou důležité, ale v první řadě platí, že pokud máte sen, musíte si ho odmakat, protože to za vás nikdo jiný neudělá. Každý den musíte pro svůj cíl udělat aspoň malý kousek.

Jakou největší a nejzajímavější rybu jste chytil?

Největší byla v Amazonii arapaima gigas, což je největší žijící sladkovodní ryba na světě. Dnes už mi ale nezáleží tolik na centimetrech jako na příběhu. Můžeš chytit obrovskou rybu bez příběhu. Můžeš chytit malou rybu s velkým příběhem a ten příběh je v životě to nejpodstatnější.

Kde vás můžeme potkat a dá se s vámi někdy zachytat?

Hodně přednáším pro veřejnost i na školách nebo mě lidé mohou potkat na revíru Katlov. Já jsem spíš samotář, než abych musel pořád s někým chytat a mám tak málo svého osobního času. Že když ten čas mám, jsem rád u vody sám nebo s mým třeba nejlepším kamarádem, na kterého nemám ani tolik času, kolik bych si přál.

Jakou radu byste dal dětem, které chtějí začít s rybařením?

Určitě je fajn najít si zkušeného kamaráda, tátu nebo dědu, který vás k vodě vezme a předá vám své znalosti. Pomůže vám to vyvarovat se zbytečných chyb, ale i tak si to v přírodě musíte poctivě odmakat sami.

Jíte vlastně ryby?

Já celý život říkám, že nejlepší ryba je hovězí a nejlepší kuřecí je vepřové, takže ryby jím málo. Není to tak, že bych rybu vůbec nesnědl, ale rozhodně to není moje jídlo číslo jedna.

Které místo máte nejraději a kam se nejraději vracíte?

Nejraději mám Českou republiku - Katlov u Červených Janovic. To je můj domov. Člověk má mít nejraději svůj domov. Pokud to tak není, tak je někde chyba.

Jak slavíte nový rok? Máte nějakou historku z oslav?

Nový rok v podstatě neslavím, nepiju alkohol a nemám rád ohňostroje, protože stresují zvířata v přírodě i ta domácí. Většinou si jdu lehnout velmi brzy a málokdy vydržím vzhůru až do půlnoci.

Kde jste zažil nejzajímavější oslavu Silvestra?

Mnohokrát jsem ho strávil v hloubi amazonského deštného pralesa, kde je klid a nic se tam nestřílí (myšleno petardy - poznámka redakce).

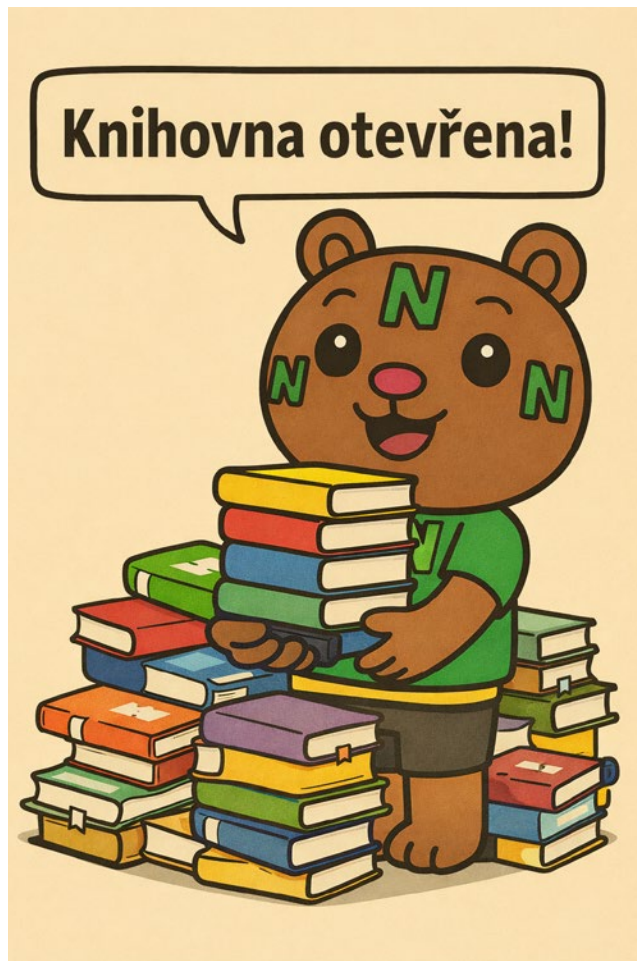
Jakou taktiku byste poradil pro rybaření v Podolí u Veslařského ostrova kam chodíme s tátou a nedaří se nám tam...

Čas a taktiku. Člověk tam musí chodit dostatečně dlouho. Až prokopneš tu genetickou informaci toho místa a poskládáš to jako puzzle a pak se ti tam začne dařit. Pokud tam teda plavou ryby, nemůžeš chytit rybu v bazénu, protože tam neplave (smích).

Moc děkujeme za rozhovor!

Já také a Petrův zdar.

Více než tisíc příběhů: Naše školní knihovna na malé budově se vrací v novém kabátě, říká Štěpánka Kohlmannová

Školní knihovna na naší „malé budově“ prošla velkou proměnou a znovu otevírá své brány všem čtenářům. Je určena především pro děti od přípravné třídy až po pátáky. Najdete v ní útulné místo nejen pro čtení, ale i pro relaxaci.

Co všechno můžete v knihovně dělat? Knihovna už dávno není jen o půjčování knih. Můžete si sem přijít o přestávce odpočinout, něco si namalovat nebo si s kamarády zahrát některou z deskových her. Pokud vás nějaká knížka zaujme, můžete si ji prolístovat na místě, nebo si ji **půjčit domů, a to standardně na jeden měsíc**. Místo čtenářských průkazů zatím v knižce najdete papírek s razítkem, který vám připomene, kdy je čas ji vrátit. Jen pozor, v knihovně platí jedno důležité pravidlo: **žádné jídlo ani pití**.

Kdy nás můžete navštívit? Přesné otevírací hodiny najdete vždy na dveřích knihovny. Obecně je otevřeno v pondělí (dopoledne i odpoledne) a v úterý dopoledne.

Tisíc knih a velká proměna: Díky nedávné renovaci je nyní knihovna mnohem přehlednější a uklizenější. Aktuálně obsahuje kolem **1 000 knižních titulů**. Knihovna se neustále rozrůstá i díky darům od dětí a rodičů. Pokud máte doma knížku nebo deskovou hru, kterou už nevyužijete a je v dobrém stavu, můžete ji věnovat své třídní učitelce, která ji do knihovny předá.

Vize do budoucna: Paní Štěpánka Kohlmannová, která má knihovnu na starosti, má s prostorem velké plány. Přeje si, aby se knihovna stala skutečným centrem setkávání.

„**Líbilo by se mi, kdyby úplně celý ten prostor nahoře, zatím je to jen polovina, byl jednoho dne knihovna, klubovna... bylo tam spousta sezení, možností k relaxaci... mohli bychom tam dělat různé přednášky,**“ říká Štěpánka o své vizi, která zahrnuje i besedy se spisovateli literatury pro děti.

Zatím se knihovna postupně dává dohromady v rámci časových možností, ale už teď se těší na vaši návštěvu. Tak se stavte vybrat si svůj další příběh!

Jak se slaví nový rok ve světě?

Česká republika - Slaví se zábavou na Silvestra a tradičním jídlem na Nový rok jako je čočka, aby se přitáhlo štěstí a peníze. Nesmí se jíst drůbež, aby štěstí neuletělo.

Španělsko - Na náměstí si každý donese krabičku s 12 hrozny, protože při každém úderu do půlnoci se sní jeden hrozen. Každý hrozen symbolizuje splnění přání a štěstí do nového roku.

Dánsko - Lidé rozbíjí talíře o dveře přátel. Čím větší hromada střeptů, tím více přátel a štěstí v novém roce.

Kolumbie - Kdo chce cestovat, běhá o půlnoci s kufrem kolem domu.

Thajsko - V Thajsku se slaví nový rok (Songkran) 13. - 15. dubna. Tím že lidi na ulicích na sebe stříkají vodu. Je to zábava! V autech vozí barely vody a všichni mají vodní pistolky. Nikdo na ulici nezůstane suchý. Být mokřý přináší štěstí a smežete tak smůlu z loňského roku.

Jak to vidí želva? Nový rok očima želvy

Jo, zas bude ten Nový rok. Ten už jsem zažila mockrát a podle průměrné délky mého života je přede mnou ještě hodně nových roků. Lidé kolem toho dělají velké divadlo, ale já vítám Nový rok pořád stejně. Pravidelně se kolem půlnoci budím na zvláštní vibrace, horko těžko vylezu z domečku v teráriu, rozlepím oči a vidím, jak se v mé misce nadzvedávají granule a hladina vody se vlní. Já sice celkem špatně slyším, ale zato dobře vidím, takže mi neuniknou ty barevné výjevy na obloze. V noci na Nový rok mám obzvlášť dobrý výhled, protože páníčkové vyhazují z balkonu prskavky, objímají se, přejí si hodně zdraví a štěstí a všichni se chovají jako vyšinutí.

Ono to ale netrvá dlouho. Za pár minut je po všem. Obloha zase potmění, granule leží na místě a lidé pomalu zajdou na kutě. I já se vrátím pěkně do domečku a doufám, že ráno nebudou dlouho vyspávat a nezapomenou mi přihodit čerstvý salát. Protože – jak se říká – jak na Nový rok, tak po celý rok.

Tak ahoj

OSMISMĚRKA

OD KRYŠTOFA KOCOURKA

Tajenku vhodte nejpozději před začátkem jarních prázdnin (do 13.2. 2026) do schránky u jídelny nebo ji zašlete na nedvedoviny@gmail.com. Nezapomeňte se podepsat a napsat třídu. První tři získají poukaz do Cheecupu na dortík dle vlastního výběru. A pozor – jeden z vás vyhraje speciální cenu - písničku na přání, kterou mu pustíme o velké přestávce školním rozhlasem.

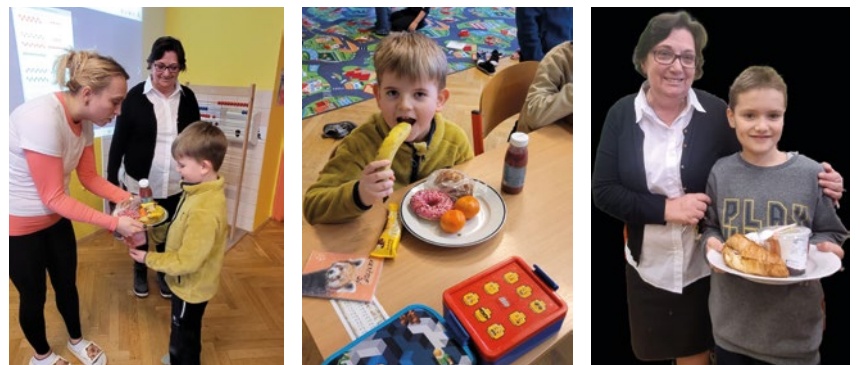

BAF
BLECHA
BONBON
DÁRKY
DLAHA
FÉN
KAPŘI
KRA
KRÁL
LODIVOD
LYŽE
NOKY
PRÁZDNINY
RAK
ROK
SLON
SNĚHULÁK
ŠÁLY
VÁZA
VĚŽ
VLEK
VLOČKA
VOR
ZÁVĚJ

Cheecup

svačina

V minulém čísle jste mohli soutěžit o svačinu od paní učitelky Jany Tonarové, Markéty Linhartové a také od pana ředitele. Výherci se stali Antonín Machek ze 4.B, Barbora Kuklová 3.B a Kryštof Halbých z 1.B.

Tentokrát ftipy dodala paní učitelka **Jana Laššáková**. Jak vidíte, přispívát můžou i paní učitelky.

„Pepíčku, jaký je nejchytřejší ptáček?“ ptá se paní učitelka.

„Vlaštovka, protože v září odlétá na jih.“

„Pane doktore, všechno mne bolí: hlava,ruce, nohy, tělo, ta práce v kamenolomu je opravdu těžká...“

„A kolik let už tam pracujete?“

„Od zítřka.“

Povídají si dva kamarádi: „Co dostaneš od manželky k Vánocům?“

„Asi chlapa. Má ho schovaného ve skříni.“

Manželka má za zády váleček na těsto.

Pro jejího muže jde souseď, chce s ním jít na pivo.

Ona: „Manžel nikam nepůjde, už leží.“

Pan učitel dá trest žákovi: „Napiš 100x - zNebudu tykat učiteli.“ Žák trest napíše 200x.

„Proč jsi to napsal 200x?“

„Aby jsi měl radost.“

Paní učitelka zkouší žáky ze zájmen.“Kdo mi řekne dvě zájmena? Pepíčku!“

Pepíček se vyděsí: „Kdo? Já?“

„Výborně. Pepíčku.“

REDAKCE NEDVĚDOVIN:

Ondřej Halbých 6.B, Kryštof Kocourek 6.B, Anna Kuklová 6.B, Jáchym Krajbich 4.B, František Stadler 4.A, Michal Šindelář 4.B, Vincent Kurz 4.B, Antonín Machek 4.B, Václav Maršálek 6.B. Ilustraci k článku Jak to vidí želva nakreslila Tereza Nováková. A velké díky patří panu Danielu Kurzovi, který nám pomohl graficky všechno složit dohromady.

4. číslo Nedvědovin vydala ZŠ Nedvědovo náměstí za podpory SRŽŠ Nedvěďák. Vytlačeno bylo 100ks.

Máš nápad, vtipy, hádanky, obrázek, komiks, křížovku nebo článek, který by se hodil do Nedvědovin? Skvělé! Pošli nám ho na e-mail nedvedoviny@gmail.com nebo se stav za námi na redakční schůzku – každé úterý od 13:30 do 15:00 v knihovně na malé budově.